

РЕШЕНИЕ

№ 1948

гр. София, 27.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 49 състав,
в публично заседание на 27.04.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Маргарита Йорданова

при участието на секретаря Милена Чунчева, като разгледа дело номер **11052** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административно процесуалния кодекс /АПК/, във връзка с чл. 118 от Кодекса за социално осигуряване /КСО/.

Образувано жалба от Б. Н. К., ЕГН [ЕГН], с постоянен адрес: [населено място],[жк], [жилищен адрес] чрез пълномощник, със съдебен адрес [населено място], [улица], против Решение № Ц2153 – 21 - 3 от 11.05.2020 г. на директора на ТП на НОИ С. – град, с което е оставена без уважение жалба вх. № Ц1012 – 21 - 41 от 14.04.2020 г. срещу Разпореждане № [ЕГН]/250 от 31.01.2020 г., издадено от длъжностно лице по ПО в ТП на НОИ С.-град, като неоснователна.

В жалбата е посочено, че оспореното решение е издадено в противоречие с материалния и процесуалния закон, както и в несъответствие с целта на закона. Моли се решението да бъде отменено. В съдебно заседание и в представени по делото писмени бележки жалбоподателят, чрез процесуалния си представител, поддържа жалбата и моли тя да бъде уважена. Претендира разноски.

Ответникът - Директора на ТП на НОИ С. – град – в съдебно заседание и в представени по делото писмени бележки оспорва жалбата и моли тя да бъде отхвърлена като неоснователна. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

Административен съд София-град, III отделение, 49 състав, след като се запозна с представените по делото доказателства и взе предвид становищата на страните, приема за установено от фактическа страна следното:

Със Заявление № 2112-21-2991 от 02.08.2017 г. Б. Н. К. е поискал лична пенсия за инвалидност, като е представил само Удостоверение № 2198/10.04.2017 г. от ДА „Архиви“, дирекция „Държавен военноисторически архив“ - [населено място].

Предвид депозираното доказателство за придобит от лицето осигурителен стаж, както и с оглед Експертно решение № 0576/047 от 15.03.2017 г. на ТЕЛК е определен процент трайно намалена работоспособност /ТНР/ 72 на сто, с Разпореждане № [ЕГН] от 04.09.2017 г. на длъжностно лице по ПО на Б. К. е отпусната социална пенсия за инвалидност по чл. 90а, ал. 1 от КСО и е разпореден отказ за отпускане на лична пенсия за инвалидност поради общо заболяване поради неизпълнено условието на чл. 74, ал. 1, т. 4 от КСО за осигурителен стаж до датата на инвалидизиране 5 години.

Със Заявление № 2112-21-4710/19.12.2018 г. Б. Н. К. е поискал лична пенсия за инвалидност поради общо заболяване, като е представил и образец УП-30 № РД-9-92/30.09.1992 г., издаден от СО „Строителна механизация“ – С.; образец УП-3 № 03/10.10.2018 г., издаден от „Конто“ ЕООД; образец УП-2 № 04/21.11.2018 г., издаден от „Конто“ ЕООД; образец УП-2 № 05/21.11.2018 г., издаден от „Конто“ ЕООД и Осигурителна книжка № 028081.

В образуваното административно -пенсионно производство от дирекция „Пенсии“ при ТП на НОИ С. - град са поискани проверки на СО „Строителна механизация“ и на „Конто“ ЕООД. В отговор с писмо с вх. № 2112-21- 4710#6/26.02.2019 г. от ТП на НОИ - К. е получена информация, че разплащателните ведомости на „Строителна механизация“ АД - [населено място] са предадени в Обединения осигурителен архив /ООА/ и че в тях за периода от месец 11.1978 г. до месец 12.1991 г. липсват данни за Б. Н. К..

С писмо с вх. № 4022-21-1667#2 от 18.02.2019 г. дирекция „Пенсии“ е уведомена от дирекция К. при ТП на НОИ С. - град за преобразуванията на „Конто“ ЕООД, за оформянето на разплащателните ведомости на дружеството и за декларацията на неговия управител и ликвидатор - В. И., като е посочено, че издадените от дружеството документи за осигурителен стаж и осигурителен доход пораждаат основателни съмнения за неистинност.

Съобразявайки събраните доказателства по случая, пенсионният орган е зачел по безспорните документи за осигурителен стаж на жалбоподателя 02 години, 09 месеца и 15 дни до датата на инвалидизирането му - 03.02.2017 г., с оглед на което на основание чл. 74, ал. 1, т. 4 от КСО с Разпореждане № [ЕГН]/250 от 31.01.2020 г. е постановил отказ да се отпусне исканата пенсия за инвалидност поради общо заболяване, като не е зачел осигурителен стаж в СО „Строителна механизация“ - С. и в „Конто“ ЕООД.

Разпореждането е оспорено по административен ред, като е потвърдено с Решение № Ц2153 – 21 - 3 от 11.05.2020 г. на директора на ТП на НОИ С. – град.

В съдебното производство от ответника са представени допълнителни доказателства /лист 122-131, лист 298-310 и лист 231-287 от делото/.

Представени са доказателства от трети неучастващи в процеса лица, както следва: от В. Н. В. /лист 141-146 от делото/ и Ж. П. Г. /лист 148-230 от делото/.

При така установената фактическа обстановка Административен съд София-град, III отделение, 49 състав прави следните правни изводи:

Жалбата е подадена в законоустановения срок по чл. 118, ал. , от КСО, от лице, имащо правен интерес, и срещу подлежащ на съдебен контрол акт, поради което е ДОПУСТИМА.

Разгледана по същество, жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

По валидността на акта:

Оспореното решение е издадено от компетентен орган, в рамките на законовите му правомощия по чл. 117, ал. 1, т. 2, б. „а“ от КСО – директорът на ТП на НОИ С.-град. От компетентен орган е издадено и Разпореждане № [ЕГН]/250 от 31.01.2020 г. – длъжностно лице по ПО при ТП на НОИ С.-град.

Оспореното решение отговаря на изискванията на чл. 117 от КСО, във връзка с чл. 59, ал. 2 от АПК. Същото е издадено в законоустановената писмена форма и съдържа всички задължителни реквизити, включително фактическите и правните основания послужили за издаването му. В административното производство не са допуснати съществени процесуални нарушения, поради което не са налице пороци, водещи до нищожност на оспорения акт.

По процесуалната и материална законосъобразност на акта:

Съгласно чл. 71 от КСО лицата имат право на пенсия за инвалидност, когато са загубили напълно или частично работоспособността си завинаги или за продължително време. По силата на чл. 72 от КСО пенсия за инвалидност се отпуска на лицата с определена 50 и над 50 на сто трайно намалена работоспособност, вид и степен на увреждане за срока на инвалидността им, която се определя от органите на медицинската експертиза.

Правото за пенсия за инвалидност поради общо заболяване като вид инвалидна пенсия е регламентирано в чл. 74 от КСО, съгласно чиято, ал. 1 осигурените придобиват право на пенсия за инвалидност поради общо заболяване, ако са загубили работоспособността си и имат осигурителен стаж, придобит до датата на инвалидизирането, а за слепите по рождение и за ослепелите преди постъпване на работа - до датата на заявлението по чл. 94, както следва: 1. до 20-годишна възраст и за слепите по рождение и на ослепелите преди постъпването им на работа - независимо от продължителността на осигурителния стаж; 2. до 25-годишна възраст - една година; 3. до 30-годишна възраст - 3 години; 4. над 30-годишна възраст - 5 години.

Цитираните разпоредби са императивни и установяват две задължителни предпоставки, които следва да са налице кумулативно, за да бъде отпусната на едно лице пенсия за инвалидност поради общо заболяване, а именно: работоспособност 50 и над 50 на сто, определена с ЕР на ТЕЛК и осигурителен стаж, придобит до датата на инвалидизиране - 5 години, с оглед на обстоятелството, че към датата на инвалидизирането си – 03.02.2017 г., жалбоподателят е бил на възраст 58 години, 2 месеца и 21 дни, т. е над 30-годишна възраст.

От събраните в хода на административното производство доказателства безспорно е установено, че на жалбоподателя с Експертно решение № 0576/047 от 15.03.2017 г. /лист 20 от делото/ е определена трайно намалена работоспособност 72 %. Решението е със срок на валидност до 01.03.2020 г., поради което към датата на подаване на заявлението му за отпускане на пенсия за инвалидност поради общо заболяване – 19.12.2018 г. по отношение на жалбоподателя е била налице първата от посочените по-горе предпоставки – трайно намалена работоспособност над 50 %, определена с експертно решение на ТЕЛК.

Спорен по делото е въпросът налице ли е била втората предпоставка за отпускане на исканата пенсия за инвалидност поради общо заболяване, а именно жалбоподателят да има осигурителен стаж, придобит до датата на инвалидизирането 5 години.

Съгласно чл. 40, ал. 1 от Наредбата за пенсиите и осигурителния стаж /НПОС/, осигурителният стаж се установява с данните, по чл. 5, ал. 4, т. 1 от КСО, с трудова, служебни, осигурителни книжки и с документ по утвърден образец, а в ал. 3 е предвидено, че документите по, ал. 1 и, ал. 2 се издават въз основа на ведомости за заплати, други разходооправдателни документи и договори за възлагане на труд. От тази регламентация следва, че първичният документ, в който се съдържат данните за осигурителния стаж на лицето, са ведомостите за заплати, а трудовите, служебни, осигурителни книжки и документите по утвърден образец, са вторични документи, които отразяват вече направените записвания в разплащателните ведомости и затова записванията в книжката от съответния вид/трудова, служебна или осигурителна/ или удостоверението по утвърден образец, трябва да съответстват на записванията във ведомостите.

Съдът приема за основателно възражението на процесуалния представител на жалбоподателя, направено в молба от 11.02.2022 г., че документите на стр. 153-155 от делото са неотнормирани, тъй като касаят друго лице – О. Т., което не е страна в административното производство по издаването на оспореното решение на директора на ТП на НОИ С.-град.

В съдебното производство на основание чл. 193, ал. 1 от ГПК, е открито производство по оспорване на истинността на съдържанието на УП 2, № 4 и 5 от 21.11.2018 г., УП 3 № 03/10.10.2018 година, трите издадени от „Конто“ ЕООД, както и УП 30 изх. № РД-9-92/30.09.1992 г. издадено от СО „Строителна Механизация“-С..

По отношение на УП 30 изх. № РД-9-92/30.09.1992 г. /лист 39 от делото/ издадено от СО „Строителна Механизация“-С. за периода 01.11.1978-16.12.1991 г. от Писмо с вх. № 2112-21-4710#6/26.02.2019 г. от ТП на НОИ - [населено място] /лист 59 от делото/, се установява, че изплащателната документация на „Строителство и механизация“ АД - [населено място] е иззета в ООА с приемо-предавателен протокол от 29.01.2018 г. В същата липсват данни за жалбоподателя за периода м. 11.1978 г. – м.12.1991 г. В съдебното производство от жалбоподателя не са ангажирани доказателства, оборващи този извод.

По отношение на УП 2 от 21.11.2018 г. /два броя, на лист 41-44 от делото/, УП 3 № 03/10.10.2018 г. /лист 40 от делото/, трите издадени от „Конто“ ЕООД за периода 05.09.1994-27.11.1998 г., от представените в съдебно производство доказателства – декларация от В. Н. И. /лист 146 и лист 299 от делото/, както и опис № 1 /лист 142 от делото/ се установява, че разплащателните ведомости са били предадени на В. И. – ликвидатор, на 24.01.2019 г. УП 2, № 4 и 5 от 21.11.2018 г., УП 3 № 03/10.10.2018 година са били подписани от В. И., но в същото време по делото няма данни разплащателните ведомости да са били съхранявани от него към датата на издаването на трите УП-та. Съдът приема, че не може да се установи по категоричен начин, че тези УП, изброени по-горе в настоящото решение, са издадени въз основа на разплащателните ведомости и обективно и вярно отразяват осигурителните данни за жалбоподателя. Доказателства оборващи тези констатации не бяха представени от жалбоподателя в хода на съдебното производство.

На основание чл. 194, ал. 3 от ГПК съдът приема, че УП 2, № 4 и 5 от 21.11.2018 г., УП 3 № 03/10.10.2018 година, трите издадени от „Конто“ ЕООД, както и УП 30 изх. № РД-9-92/30.09.1992 г. издадено от СО „Строителна Механизация“-С. са неистински документи и като такива следва да бъдат изключени като доказателства по делото.

С Решение № 1/30.05.1994 г. на СГС по ф. д. № 10754/94 г. е регистрирано „Конто“

ООД. С Решение № 3/15.02.2000 г. по ф. д. № 10794/94 г. /лист 125 от делото/ е вписана промяна в организационната форма на дружеството, като същото е продължило дейността си с фирма „Конто“ ЕООД.

Разплащателните ведомости, представени по делото от трето неучастващо лице – Ж. Г., за периода 1994-1998 г. /лист 176-230 от делото/, в който жалбоподателят претендира да има осигурителен стаж, са подпечатани с печат „Конто“ ЕООД, като това не е била правно-организационната форма на дружеството към този момент. Същите ведомости са представени и от ответника в производството /лист 234-286 от делото/. Следва да бъде съобразено и обстоятелството, че представените разплащателни ведомости за 1997 г. и 1998 г. не са подписани от управителя на дружеството, което е задължително нормативно установено изискване за редовното им оформяне. При тези констатации, не може да се приеме, че разплащателните ведомости са били съставени именно в периода 1994-1998 г. и въз основа на тях може да бъде зачетен действителен осигурителен стаж на жалбоподателя.

Съдът приема за правилен извода на административния орган, че съставените разплащателни ведомости от осигурителя „Конто“ ЕООД не са оформени, съобразно законовите изисквания, поради което не могат да послужат като доказателство за зачитане на осигурителен стаж на жалбоподателя в периода 1994-1998 г.

От изложеното следва, че не са налице документи, съставени по предвидения законов ред и съответстващи на посочените в чл. 40 от НПОС, въз основа на които да бъде зачетен осигурителен стаж на жалбоподателя за периода 01.11.1978-16.12.1991 г. и 05.09.1994-27.11.1998 г., съответно при осигурител СО „Строителна Механизация“-С. и „Конто“ ЕООД, поради което не е налице втората предпоставка за отпускане на исканата пенсия за инвалидност поради общо заболяване, предвидена в нормата на чл. 74, ал. 1, т. 4 от КСО, приложима към настоящия случай – лицето да има поне 5 години осигурителен стаж, придобит до датата на инвалидизирането, отказът за отпускане на пенсията, обективиран в Разпореждане № [ЕГН]/250 от 31.01.2020 г., издадено от длъжностно лице по ПО в ТП на НОИ, потвърдено с Решение № Ц2153 – 21 - 3 от 11.05.2020 г. на директора на ТП на НОИ С. – град е правилен.

С оглед изложеното, оспореното решение е правилно и законосъобразно, като издадено в съответствие с материалния закон и при спазване на процесуалните правила, а подадената жалба следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

При този изход на спора, на ответника следва да бъдат присъдени разноски, за юрисконсултско възнаграждение, в размер на 100 лв., определен на основание чл. 25, ал. 1 от Наредбата за заплащането на правната помощ, във връзка с чл. 37 от Закона за правната помощ, във връзка с чл. 78, ал. 8 ГПК.

Така мотивиран и на основание чл.172, ал.2 от АПК, Административен съд – София -град, Трето отделение, 49 състав

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Б. Н. К., ЕГН [ЕГН], с постоянен адрес [населено място],[жк], [жилищен адрес] против Решение № Ц2153 – 21 - 3 от 11.05.2020 г. на директора на ТП на НОИ С. – град, с което е оставена без уважение жалба вх. № Ц1012 – 21 - 41 от 14.04.2020 г., срещу Разпореждане № [ЕГН]/250 от 31.01.2020 г., издадено от длъжностно лице по ПО в ТП на НОИ С.-град, като неоснователна.

ОСЪЖДА Б. Н. К., ЕГН [ЕГН], с постоянен адрес: [населено място],[жк], [жилищен адрес] да заплати на ТП на НОИ С.-град сумата от 100 лв. /сто лева/, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд на Република България в 14 /четиринадесет/ дневен срок от получаване на съобщението за изготвянето му.

СЪДИЯ: